

بابایونس

بابایونس (ba.ba.yu.nes)، خدادادزاده، روستای کاسه تراش در ولایت ختلان ۱۸۷۰م - روستای چلچله (در همان ناحیه) ۱۹۴۵م، شاعر تاجیکستانی. وی به مدرسه نرفت. سرودن شعر را از میرزا قربان شاعر مردمی آموخت. از دست حکمران بلجوان گریخت و چندی در خجند، فرغانه، خوقند، تاشکند و سمرقند به سر برد. در ۱۹۱۶م برای مرد کاری (کار اجباری در پشت جبهه) به روسیه فرستاده شد و در ۱۹۱۹م به زادگاهش بازگشت و به کشاورزی پرداخت و شعر هم می سرود. او اشعار عامیانه بسیاری سرود که در مطبوعات به نشر می رسید. بابا یونس در برخوانی حماسه مردمی کوراوغلی چیره دست بود و آن را به بیست و پنج شاعر دیگر آموخت که صادق رازق، حق نظر کبود و قربان علی رجب از آنانند. از اشعار عامیانه او شعر و داستانها (۱۹۴۱م)، بهادران میدان جنگ میهنی (۱۹۴۳م)، محبت خلق (۱۹۵۱م) و سرودهای حافظ (۱۹۶۷م) را می توان یاد کرد. وی در ۱۹۴۱م به عضویت کانون نویسندگان شوروی درآمد.

منابع: ادیبان تاجیکستان، ۱۱۰ - ۱۱۳؛ دایرة المعارف ادبیات و صنعت تاجیک، ۱/۲۸۴؛ دایرة المعارف شوروی تاجیک، ۸/۳۴ - ۳۵؛ سخنوران دیار واسع، ۳۰ - ۳۲

قبادیانی

Бобоюнус

Бобоюнус, Худододзода, рустои Косатарош дар вилояти Хатлон 1870 – рустои Чилчила 1945, шоири тоҷикистонӣ. Вай ба мадраса нарафт. Сурудани шеърро аз Мирзо Қурбон шоири мардумӣ омӯхт. аз дасти ҳукмрони Балҷувон гурехт ва чанде дар Хучанд, Фарғона, Хуқанд, Тошканд ва Самарқанд басар бурд. Дар 1916 барои мардикорӣ ба Русия фиристода шуд ва дар 1919 ба зодгоҳаш бозгашт ва ба кишоварзӣ пардохт ва шеър ҳам месуруд. Вай ашъри омиёнаи бисёре суруд, ки дар матбуот ба нашр мерасид. Бобоюнус дар бархонии ҳамосаи мардумии Гуруғлӣ чирадаст буд ва онро ба бисту панҷ шоири дигар омӯхт, ки Содиқ Розик, Ҳақназар

Кабуд ва Қурбоналӣ Раҷаб аз ононанд. Аз ашъори омиёнаи ӯ шеърҳо дostonҳо (1941), Баҳодурони майдони ҷанги меҳанӣ (1943), Муҳаббати халқ (1951) ва Сурудҳои Ҳофиз (1967)-ро метавон ёд кард. Вай дар 1941 ба узвияти Иттифоқи нависандагонӣ шӯравӣ даромад.

Манбаъҳо: Адибони Тоҷикистон, 110-113; Энциклопедияи адабиёт ва санъати тоҷик, 1/284; Энциклопедияи шуравии тоҷик, 8/34-35; Суханварони диёри Восеъ, 30-32.

Қубодиёни

Донишномаи адаби форсӣ. Адаби форсӣ дар Осиёи Миёна. –
Техрон: Интишороти вазорати фарҳанг ва иршоди исломӣ, 1380, ҷ. 1,
сах. 158.